

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Την τραγική εκείνη γύχτα, πού ή φλόγες ἀρκαλιάζανε τὰ σπίτια τῆς 'Εδέσσης καί μ' ἕνα πυρῖνο φιλί τὰ λινάνανε σέ στάχτη καί σέ κάρθουνα χροῖσ', ἔ-
ταζε γὰ ἐμῶν ἔ-
κει λέρα. Περαι-
στοῖς καί φιλο-
ξενουμένοις.
Μέ σπράσαν
τοῦ Ροδῖστῆ ἡ
φρονές ;
-Καίγεται ἡ
'Εδέσσα !...
Κι' ἐπειτα ἡ πι-
στολιές καί ἡ
καμπάνες. Βγῆ-
κα ἔξω. Κόκα-
νος ὁ οὐρανός.
Μὲ σπράσαν
τοῦ Ροδῖστῆ ἡ
φρονές ;
-Καίγεται ἡ
'Εδέσσα !...
Κι' ἐπειτα ἡ πι-
στολιές καί ἡ
καμπάνες. Βγῆ-
κα ἔξω. Κόκα-
νος ὁ οὐρανός.

Ὁ διάβολος τὴν ἀναψε...
σάν στόμα κρούγου, ἀνάμεινο. Σπῆδες κόκανες χο-
ρεύανε μέσα στοῦς καπνοῦς, πού ἀντιφέγγριζαν, κατα-
κόκκινοι καί τρομαχτικοί !...
Στοῦς δρόμους πού δὲν τοὺς ἄραξε ἀκόμα ἡ φω-
τιά, ἦταν σκοτάδι, τίποσα ! Ἀπάνω ἀπὸ τὰ σπίτια φω-
τίζοντουσαν παράξενα ἀπὸ τὴν πυρκαϊά τὰ ψηλά πλα-
τάνια καί τὰ δένδρα, σάν γιγάντες περίτροποι, πού ση-
κωθίρκανε ὄρθοι νὰ ἰδοῦνε !...

Ὁ δρόμος γεμάτοι κόσμο, φορτωμένοι ἔπιπλα, κά-
ρα, ἀτσάλινη ἐπιβατικά καί φορητά, ἀρματιάδες,
ζῶα, σούστες, καρροτσάκια. Ὅ,τι θὰ μπορούσε καί
μὲ ὅ,τι μέσον θὰ μπορούσε νὰ περισώσει ὁ καθένας τὸ
πράγματι του. Μιά γυναίκα ἔτρεχε καί φώναζε, κρατώντας δυνατὰ στὰ
χέρια της μιὰ βοήθεια πού ἀποτόχωνε ! Καθὼς τὴν φέγγαν τῆς πυρ-
καϊῆς ἡ ἀναμίχης καί καθὼς ἦταν ξεμαλλιασμένη καί μισογυμνῆ,
εἰνόντανε σάν καμμιὰ θεά, βγαλμένη ἀπὸ πύρινες τῆς κολάσεως γιορ-
τές !... Παρακαλοῦσε νὰ τῆς γλιτώσουνε τὴν...βοήθεια !...
Ἐνας ἄλλος κρατοῦσε ἕνα τεράστιο κλαδί, ἀπάνω στοῦ
λοῦτο ἦσαν ἐκλωσμένα τὰ κουνούλια του, καί ἔτρεχε γιὰ
νὰ τὰ σώσει. Μὰ τὸ ξερὸ κλαδί πῆρε φωτιά στὴν κορυφή,
χωρὶς ἐκείνος νὰ τὸ καταλάβῃ, καί ὁ περίτροπος αὐτὸς «τυρ-
φόρος» ἔτρεχε ἔξωλλος στοῦς δρόμους, τοῦς μαύρους, τοῦς
γεμάτους ἀπὸ φωνές καί ἐπιλήψεις τρομαγμένους, σάν δαι-
μονικός πρωτοπληγῆς !...
Ὅλοι τὰ εἶχανε χαμένα !...
***

Ἐποχὴ κουνουλίων αὐτῆ, στὴν 'Εδέσσα.
Τρόμοι, προλήψεις καί λαχτάρες, ὥσπου νὰ «εκλωσῶν»
τὸ «εἰσιμωδία», δῖως λένε τὸν μεταξοσκώληκα ἐκεῖ. Μὴν
κτρινοῖ !... Μὴν χροῖσται !... Νὰ γίνῃ τὸ κουνούλι ἄσπρο
σάν τὴ ζάχαρι καί στρουγγυλὸ σάν τὸ κωφετό...
Βάζουν εἰδικὰ κλαδιά γιὰ τὸ κλάδιμα του. Ἀνθρώπο
δὲν ἄρῃνον στὴν κίμαρα πού εἶνε τὸ κουνούλι, νὰ τὸ δι-
φοβοῦνται τὸ κακὸ τὸ μάτι. Τὴν ἡμέρα πού τὸ στρώνουν,
δὲν ζυμῶνουν, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ τὸ κουνούλι πλακερὸ σάν
τὰ καρβέλια. Ὁρισμένους ἑορτές τὸ χροῖνον δὲν ἐργάζονται,
γιὰ νὰ μὴν τοῦς χαλάσῃ τὸ «εἰσιμωδία». Τὸν Ἅγιο Χρι-
στόφορο, τὸ Μῆν, τὸν ἔχουνε γιὰ πάτρωνα τῶν κουνουλίων.
Στὸ στεφανί τῆς Πρωτομαγιάς δὲν βάζουνε λουλούδια κόκ-
κινα, γιὰ νὰ μὴν κωκινίσῃ τὸ «εἰσιμωδία». Τὴν Πρωταπι-
λιά δὲν λένε ψέμματα, γιὰ νὰ μὴν τοῦς χαλάσῃ πάλι τὸ
κουνούλι. Τοῦ τὰδε Ἅγιου δὲν σκουπίζου, τοῦ τὰδε δὲν
ἐργάζονται, τοῦ τὰδε δὲν μεταλόγου. Πὰ τὸ «εἰσιμωδία» αὐτὰ !...
Καί νὰ ἕνα βράδυ, βράδυ ἔξω, βράδυ ἔσπτο καλοκαιριοῦ, πού ἔχ-
ται μιὰ κατακόκκινη γλώσσα φωτιά καί τοῦς τὰ τρώῃ ὅλα ! Κόποιν,
λόνοιν, ἔξωδα !...
***

Κάθε ἕνας ἄραψε γὰ σώση ὅ,τι ἔφανε !...

κλινοῦ. Ὅλοι οἱ ἔνοικοι, ἀφοῦ πολεμήσανε ὅσο μπορούσανε με-
τὰ καί πῆραν ὅ,τι μπορούσαν, μὲ...χαϊφετήσανε καί φύγανε !...
Ἐμεινα μὲ τὴ Ντάντα - Σία
(θεῖα - Ἀναστασία), τὴν ἔδδο-
μικροντούτιδα. Ἦθῆλε νὰ σώσῃ
τὸ ματσόλο της καί εἶχε ἀποφα-
σίσει ν' ἀφήσῃ τὸν ἔσπτο τῆς
νὰ κατ' !...
Νὰ πῆν κι' αὐτὴ μὲ τὸ σπίτι !
Βαστοῦσε κάτι ἀσημένιος
σταυροῦς, παρακαλῶντας τὸν
Θεὸ νὰ ρίξῃ νερὸ καί νὰ σβῆσῃ
τὴν πυρκαϊά, ἐπὺ ἔβαλε ὁ διά-
βολος ! Κι' ὁ Θεὸς τὴν ἄκουσε,
ἀλλὰ λίγο ἄργα. Καί τὴν ἄλλη
ἡμέρα ἔφρ' ἔξω. Τόσο πολὺ νερὸ,
ποῦ...ἔπνῆξε τὴν πόλι !...
Ἄναβε ἐδῶ τὸ σπίτι καί τὸ
σβήσανε. Ἄναβε ἐκεῖ τὸ σπίτι
καί τὸ σβήσανε. Σπῆτι ὄμως με-
γάλο, πέτρινο, τριόροφο, καλο-
χρημένο.
Νύχτα ἀκόμη, ἡ ὄρα τρίτη
πρωινή, σκοτάδι, τίποσα γνῶ-
φω. Ἄλλὰ φώτιζαν δυνατὰ ἔξω τῆς
πυρκαϊῆς ἡ φλόγες !
Ἄναβε ἐδῶ τὸ σπίτι καί τὸ
σβήσανε. Ἄναβε ἐκεῖ τὸ σπίτι
καί τὸ σβήσανε. Σπῆτι ὄμως με-
γάλο, πέτρινο, τριόροφο, καλο-
χρημένο.
Νύχτα ἀκόμη, ἡ ὄρα τρίτη
πρωινή, σκοτάδι, τίποσα γνῶ-
φω. Ἄλλὰ φώτιζαν δυνατὰ ἔξω τῆς
πυρκαϊῆς ἡ φλόγες !
Ἄναβε ἐδῶ τὸ σπίτι καί τὸ
σβήσανε. Ἄναβε ἐκεῖ τὸ σπίτι
καί τὸ σβήσανε. Σπῆτι ὄμως με-
γάλο, πέτρινο, τριόροφο, καλο-
χρημένο.

Παντώνανε ἀπὸ τὰ κάγκελά της...
Ἄλλὰ ἐκεῖνὴ ἀρπαζότανε ἀπὸ τὰ κά-
γκελά της σκάλας καί καμμιὰ πλεόν δύναμις ἰδὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀ-
ποσπῆσῃ. Ἡμῆστε δυὸ - τρεῖς, ὅταν ἄξαφνα ἄραξε καί τὸ παρθόλο
φωτιὰ. Ἀγῆστανε λοιπὸν τὴν Ντάντα - Σία καί τὸ σβήσανε. Τρέχου
ἐπίσης καί στὰ ἄλλα πατώματα νὰ σβήσουνε, ὅπου θὰ εἶχε ἀνάφε !...
Καί ἐπειτα πάλι γινώσκαι νὰ σώσουμε τὴ Ντάντα.
Ἡ σπῆδες τῆς πυρκαϊῆς ἐπέπνῆνε βοοῦχ. Μιὰ ζῶστη
πυγερὴ μᾶς ἔπνῆνε τὴν ἀναπνοή. Ζάλη μᾶς ἔπνῆνε πο-
λλές φορές καί μᾶς ἐχότανε νὰ πέσοιμε κάτω λυοθυμ-
σμένοι. Τέλος, σὲ μιὰ ἐπιλόδινη στιγμή, πού θὰ τὴν κα-
τάλαβε, καθὼς φαίνεται, καί ἡ Ντάντα, γύρισε καί μοῦ
εἶπε :
- Πάρε, σὲ παρακαλῶ, ἔτοῦτα καί κῦτταξε νὰ τὰ γυ-
λάξῃς, γὰ νὰ μὴ καοῦν.
Καί μοῦ ἔβαλε κάτι βαρὺ καί σκληρὸ στὸ χερί.
- Διαιμαντιά, σκεῖφθηκα, θὰ εἶνε ἡ χρυσασριά.
Καί τὰ ἔβαλα στὴν τσέπη μου χωρὶς νὰ τὰ προσέξω.
Ἄλλὰ καί ὅτε θὰ μπορούσα νὰ τὰ διακρίνω μέσα σ'
ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι.
***

Χάραξε ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα, ἀνάσανε ἡ γῆ, ἡ πυρκαϊά,
τριγύρω μας, ἑαμῶστικη, σωθῆσανε μισοσβησμένα τὰ
γύρω σπίτια. Ἦσαν σὺς 5 τὸ πρωὶ ἡ ἀντίλες ἀπὸ τὴν
Θεσσαλονίκη, ἐπὺ τὸν κ. Ματθί. Ἀρχίσαιμε νὰ ἐλαττωῖμε
πὺς θὰ σωθῶμε.
Ἀπυρκαϊσμένοι, πῆγα καί κάθησα κάτω ἀπὸ τὸν πλά-
τανο τῆς πλατείας τῶν Μηγευδῶν, δίπλα στὸ ποτάμι,
ἀποῦ πολλὰ εἶχαμε μεταφέρει μερικὰ ἀπὸ τὰ πράγματι
μας, γὰ νὰ μὴ καοῦν.
Ἐκεῖ ἵπσησε καί ἕνα κωσόνι μὲ γκαζόλες, κάποιου...
διαλυθέντος καϊφετῆ. Ἐπῆραμε καί πῆγαμ. Τόσο ἦταν
τὸ ἔθκο μας ἀνάμμα, πού ἡ γκαζόλες, ἂν καί ἦτανε ζῶστες, μᾶς φαι-
νότουσαν γιὰ παγομένους !...
Προχώρησε ἡ μέρα.
Ψηλά, ἥλιος χροσός, γαλά-
ζιος οὐρανός καί κάτω ἀποκαί-
δια πού κῆπνιζαν...
Τὸ κακὸ σταμάτησε ὡς ἐδῶ.
Στὸ συγκρότημα δηλαδὴ τῶν
κτιρίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς,
τοῦ Πρωτοδικείου, καί στὰ σπῆ-
τια τῶν Δωδαιῶν, τοῦ Ντομπά-
για καί τοῦ Νόιτες.
Ἄλλοιμονο ἂν παίρνανε κι' αὐ-
τὰ φωτιὰ ! Θὰ καίγόντανε καί τὸ
Βασόσι. Τὸ Πρωτοδικεῖο ἦμῶς
κῆρκε. Ἐνας Ἐσταυρωμένος, ἀ-
πάνω ψηλά στὸν τοῖχο τῆς ἀ-
δόσεως τῶν συνεδριάσεων, ἀ-
πλωνε τώρα τὰ γιμνά του χέρια
ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἀποκαΐδια, σάν
νὰ ἤρθοσε νὰ σταματήσῃ τὴ
φωτιὰ. Ἐσῆρκε καί ἡ Γράτσα
(Ἡ συνέχ.εις τὴν σελ. 1389)

Οἱ χωρικοὶ κατεβῆκαν γιὰ
ν' ἀρπάξουν...
Τὸ ἔθκο μας ἀνάμμα, πού ἡ γκαζόλες, ἂν καί ἦτανε ζῶστες, μᾶς φαι-
νότουσαν γιὰ παγομένους !...
Προχώρησε ἡ μέρα.
Ψηλά, ἥλιος χροσός, γαλά-
ζιος οὐρανός καί κάτω ἀποκαί-
δια πού κῆπνιζαν...
Τὸ κακὸ σταμάτησε ὡς ἐδῶ.
Στὸ συγκρότημα δηλαδὴ τῶν
κτιρίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς,
τοῦ Πρωτοδικείου, καί στὰ σπῆ-
τια τῶν Δωδαιῶν, τοῦ Ντομπά-
για καί τοῦ Νόιτες.
Ἄλλοιμονο ἂν παίρνανε κι' αὐ-
τὰ φωτιὰ ! Θὰ καίγόντανε καί τὸ
Βασόσι. Τὸ Πρωτοδικεῖο ἦμῶς
κῆρκε. Ἐνας Ἐσταυρωμένος, ἀ-
πάνω ψηλά στὸν τοῖχο τῆς ἀ-
δόσεως τῶν συνεδριάσεων, ἀ-
πλωνε τώρα τὰ γιμνά του χέρια
ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἀποκαΐδια, σάν
νὰ ἤρθοσε νὰ σταματήσῃ τὴ
φωτιὰ. Ἐσῆρκε καί ἡ Γράτσα
(Ἡ συνέχ.εις τὴν σελ. 1389)

Ἐκεῖ ἵπσησε καί ἕνα κωσόνι μὲ γκαζόλες, κάποιου...
διαλυθέντος καϊφετῆ. Ἐπῆραμε καί πῆγαμ. Τόσο ἦταν
τὸ ἔθκο μας ἀνάμμα, πού ἡ γκαζόλες, ἂν καί ἦτανε ζῶστες, μᾶς φαι-
νότουσαν γιὰ παγομένους !...
Προχώρησε ἡ μέρα.
Ψηλά, ἥλιος χροσός, γαλά-
ζιος οὐρανός καί κάτω ἀποκαί-
δια πού κῆπνιζαν...
Τὸ κακὸ σταμάτησε ὡς ἐδῶ.
Στὸ συγκρότημα δηλαδὴ τῶν
κτιρίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς,
τοῦ Πρωτοδικείου, καί στὰ σπῆ-
τια τῶν Δωδαιῶν, τοῦ Ντομπά-
για καί τοῦ Νόιτες.
Ἄλλοιμονο ἂν παίρνανε κι' αὐ-
τὰ φωτιὰ ! Θὰ καίγόντανε καί τὸ
Βασόσι. Τὸ Πρωτοδικεῖο ἦμῶς
κῆρκε. Ἐνας Ἐσταυρωμένος, ἀ-
πάνω ψηλά στὸν τοῖχο τῆς ἀ-
δόσεως τῶν συνεδριάσεων, ἀ-
πλωνε τώρα τὰ γιμνά του χέρια
ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἀποκαΐδια, σάν
νὰ ἤρθοσε νὰ σταματήσῃ τὴ
φωτιὰ. Ἐσῆρκε καί ἡ Γράτσα
(Ἡ συνέχ.εις τὴν σελ. 1389)

Ὅλοι τὰ εἶχαν σάν χαμένα !...

Ο ΔΑΥ'Ι'Δ ΚΟΠΠΕΡΦΙΛΗΤ ΚΑΙ Ο ΝΤΙΚΕΝΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1346)

συγγραφέως δέν ήταν νά διασκεδάη τόν κόσμο μέ τά μυθιστορήματα του, αλλά νά αναμορφώση την κοινωνία. 'Ασεχαστή είχε μείνι στην 'Αγγλία ή περιφήμη εκαταεία του κατά των λεγομένων «Φθίνων Σχολειων». 'Εκείνα τά χρόνια έβλεπε κανείς συχνά στις άγγλικές εφημερίδες διάφορες άγγλικές, φαινομενικά άδωδες, για τή μορφωσι και τή οαίτηση των παιδιών μέ πολυ λίγα έξοδα... Αυτά ήσαν τά άπαισια εφθίνα Σχολεία. Κάτω λοιπόν άπο αυτές τίς δεικαστικές άγγελίες κρυπτοντοσαν αληθινά έγκληματα. Φτωχά όρφανά, πού νά μωούσαν ό άγέροχοι κηδεμόνες τους, καθώς και νόθα παιδιά, πού έπρεπε νά ζούν μακριά άπο την εγκληματική μητέρα τους ή τόν άσολόγηστο πατέρα τους, εστέλλοντο σ' αυά τά άπαισια φθίνα σχολεία, όπου περνούσαν μέ μαρτυρική ζωή, πού έμοιαζε μέ φοβική κόλασι ! Περύτο είνε ν' αναφέρη κανείς ότι αυά τά τραγικά παιδιά πέθαιναν πολυ γρήγορα άπο τίς πακουσιες και τά βασανιστρια πού ύφιστανόσιν άπό τους δημίους - δασκάλους τους. Αυτό όμως άκριβώς τó θάνατό τους ήθελαν ό γονείς τους ή ό κηδεμόνες τους, και γι' αυτό άκριβώς τά έμπιστευόντουσαν σ' αυά τά εφθίνα Σχολεία....

Ο Κάρολος Ντίκενς, μέ τό παροιμιώδες θάρρος του, άπελάτισε αυά τά φοβικόδη έγκληματα, στό βιβλίον του πού έχει τίτλο «Νικόλας Νικλεμπς και προεκάλει τοιοτοτρόπως την καταγραφή τους. 'Ο διάσημος συγγραφέας, πού είχε δομησά την πένα και τή φτώχεια, δέν είχε ξεχάσει τί θά πύ λήσος και είχε γίνει ύπερασπιστής και προστάτης τών άτυχών και τραγικών παιδιών.

E. ΝΤΑΝΕΖΙ

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1370)

'Αλλοτε πάλι παρακολούθησα τό θέμα μιάς πάλης μεταξύ του Ρίσκου και μιάς έγγ.νας. 'Εκείνη την ήμέρα σάς βεβαίω ότι καταειχαριστήθηκα για την νίκη τής νυφίτας, μόλις είδα τό άπαισιο και δηλητηριώδες έρωτικό νά ψοφά μερτάστó στό πόδι μου.

Φαντάζεται κανείς τή λύπη μου, όταν μέ μέρá ό Ρίσκου δέν φάνηκε την ώρα του δείπνου. Ούτε τον είδα πια άπό τότε. Πιθανόν νά επέστρεψε στους άκόους του, για νά δημοσιώρησι κι' αυτός μέ οικογένεια.

Από δια τά μωρά τής ζούγκλας πού φιλοξένησα, ή μαϊμούδιτσα μου ήταν ή πού διασκεδαστική. 'Ηταν τόσο χαϊδύρα και τρυφερή, όποτε δέν μπορούσε παρά νά την αγαπήη κανείς. Κοιμόταν δίη την ήμέρα σκεδόν και τή νύχτα άρχίζε τά παιγνίδια της. 'Η κοινοειρία μου ήταν τό πεδόν των άκροασιών της. 'Η εθιμοισία της ήταν καταπληκτική. 'Ανιδωκατέβαινε, κρεμόταν άπό την ούρά της, έκανε τοίματες και κατακωλύουσε ός τό έδαφος, για ν' αναφωρησθή πάλι ός την κορυφή. Κι' έντομεταξό, φώναζε ακατάλυτα και τά όλοστροφύγγα μάτια της λαμπακοούσαν άπό χαρά. 'Η διασκεδασίς της ήταν νά μέ ξεντάη. Για νά τό κατορθώνη αυτό, όταν έβλεπε ότι δια τά παιγνίδια της περνούσαν άπαρηγόρητα, έπαινε μέ άκρα τής κοινοειρίας και την τρώτασε μέ όλη τή δύναμή της, σέ τέτοιο σημείο, πού άπό στιγμή μέ στιγμή περίμενα πός θά την γράμιζε διάκληρη. Τότε την μάλλονα και την φοβόμην. 'Εκείνη όμως δέν τρώταζε άπό τίς άπειλές μου, μόνο ξεφώνιζε και χοροσπούδουσε μέ ένθουσιασμό, γιατί μέ είχε ξεντήρι.

Την αγαπούσα πραγματικά τή μικρή αυή μαϊμού. 'Ηταν πού νά καθαρή και λεπτοειρία. Τρυφεράν άποκλειστικά μέ μπανάτες, πορτοκάλλια και άλλα φρούτα. 'Όταν έφρασε ή ήμέρα τής αναχωρήσεώς μου για τά ένδοτερα τής χώρας, σ' ένα όρεινό μέρος, λυπηθήκα κατάκαρα, γιατί δέν μπορούσα νά την πάρω μαζί μου. Γιατί τό εφόσιν αυτό των παιδιών δέν άντέχει στό ψυχρά κλίματα κι' έτσι αναγκάστρη νά την άποχωρισθó.

'Επεός άπό τά ζώα, τά όποια άνάφερα, και άλλα πολλά άκόμη έγιναν σύντροφοι τής νομαδίας μου. Δέν θά ξεχάσω τή χάρη και την φτωριά, άλλα και την κοιταμάδα, πού έχουν ή άνυλιώτες. Τά ζώα αυτά, ένώ εξημερώνονται εύκολα, ποτέ, όπόσσο, δέν άρσασίνονται στόν κόρφο τους. Μόλις μεγαλώσουν, μέ την πρώτη ευκαιρία, φεύγουν και επιστρέφουν στό λαγκάδια.

ROGER COURTNEY

ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1361)

παυχή ή τελευταία φάσις τής ερωτικής ιστορίας: τό δράμα. Συνεννοήθηκε λοιπόν μέ τούς τρεις φίλους του πού μέ μέρá ό Χ.Χ.ν Ηράς έλαβε ένα άνόνημο γράμμα πού τού άπεκάλισσε, ότι ή γυναίκα του τόν άπαύτωσε μέ τόν Τρέκν. Στην αρχή δέν τό πίστεψε. 'Επειτα όμως θεσάωθηρε ότι δέν τού λέγαν ψέγματα. Ναι, ή γυναίκα πού είχε τόσο πολυ λατρεύει, τόν κορβίδευε. Και τότε κατάλαβε ότι ό έρωτας δέν είναι καί περισσότερο άπό τόν μήνα του μέλιτος και ότι οι σίχνοι κοροιδεύουν ό ένας τόν άλλον, γιατí δέν θέλουν νά παραδειχτούν την αλήθεια.

Θά φαντασθήτε ότι ό Χένρυ θέλησε νά ξεκαθαρίσι μαζίς τούς λογωριασμούς του ; 'Ε, λοιπόν κάνετε λάθος. 'Ο άτυχος Ηράς τά έβαλε μέ τόν έναντα του. 'Ανεγνωρισε ότι αυτός ήταν ή αίτια πού τού πήρε ό Τρέκν τó γυναικόν του, γιατí τής είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Και επειδή ήταν εύδύς άνθωκός, κανόνισε την ύπόθεσι... πνάζοντας τι μυαλά του στόν αέρα : 'Ηταν ό μόνος πού έφταγαι γι' αυτό τό ειδικύο τής Μάργαρετ. Και θεσίωσε καλό νά πληρώσθι τό χρέος του.

Μά ό Σμιθ ήταν άπαρηγόρητος πού είχε χάσει τό στοχασμα γιατí δέν μύσφιρε νά μάθθι τό μυστικό τής Μάργαρετ και γιατí μπλέχθηκε σι μια τόσο σκοτεινή ύπόθεσι. Και δέν σκεδάρηε καθόλου, ότι είχε χωριεί δυό άνθρώπους πού μέ μέρá είχαν ένώσει εύτυχημένοι τα χεριά για νά βαδίσουν καλύτερα στό δρόμο τής ζωής μη ξεφύγοντας, ότι υπάρχουν και άνθρώποι πού μπορούσαν νά ηληέψουν την ευτυχία τους.

MARK FOREST

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1353)

τόν 'Αθηνών. Τίποτα άπ' αυήν δέν σόθηκε. Τά άλλα, τά τρία σπίτια, σ' ένα άπ' αυτά ήσαν και τό κατάστημα τής 'Εθνικής, πού όνν παλληκάρια δέν άφρασαν νά προχωρήσι ή φωτιά, φαντάζαν τότε καταταγμα.ισμένα, χτυπημένα, κατακαημένα, στό παράθυρα, στη στέγη, άπό την πυρκαιά !

Οί κάτοικοι άρχισαν νά κοιβαλόνν άπό τους δρόμους όσα πράγματα μύσφιρεσαν νά μετακομίσουν. Τά άλλα, τά βασιά, τά είχαν αφήσει νά κούβιν. Και πολλά άπό τά μεταφωθέντα όμως κάρπαν άπό τίς φλόγες και τίς σάβδες. Κι' όσα ιδέν κάρπαν, τά έκλεψε ό κόσμος !... Μέ τά άλλα καταθίκαν άπ' τά γύρω τά χωριά διάφοροι χωριάτες και τά φύγοναν δίη νύχτα, κλέβοντας τά λίγα πράγματα πού κατορθώναν νά σώσουν σ' πυρκαειές !...

Πρωτάκουστο αυτό !...

Θά κόντενε πια μέσημέρι, όταν θυμήθηκα τά χρυσάρια, πού μο έδωσε ή Ντάντα - Σία νά τής φυλάξω.

— Πάρε, τής λέω, Νιάντα, τά κοσμήματα !...

Τά βγάξω άπό την τσέπη μου, και τί νά ιδώ ;

'Ήσαν ή μαστέλες τής, τά ψεύτικα τής δόντια !...

Νά ήσαν, τουλάχιστον, χρυσά !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

'Απόψε σ' αναζήτησα, μικρή μου, άπόψε πάλι σ' αναζήτó μέ πού τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα βράδια, στή νομαδίη την παγερή, τό νούθω, σβίνω άγάλι, και πού πιχτά μού φαίνονται τής νύχτας τά σκοτάδια.

'Η κάμαρά μου ή φτωχική μού φαίνεται ένας τοχός και κάποιο βάρος όν βραχυνά τό στήθος μου πλακώνει, και φτάνει έντός μου δυνατός ένας μεγάλος ήχος, πού σάν την θλίψη μου κι' αυτός όλο και μεγαλώνει.

Αυή την άχαρη βραδιά, θλιμένος σβίνω μόνος και καρτερεί μέ πού τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα βράδια τό κουρασμένο μου κορμί, πού τό λγαίνει ό πόνος, νά βοη γλυκό ξεκούρασμα στό έρωτικό σου χάδια.

Κι' είσαι, άγάτη μου γλυκαί, ή μόνη συλλογή μου, γιατí τό ξέφος, δέ θάρθής μαζί μου νά κόνενης, και τό δικό μου τό κορμί, γλυκαί, μικρή ξανθή μου, μέ τό άπαλό τό χέρι σου ποτέ δέν θά χαϊδένης.

M. KARAMPINHΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Θλιμμένες όμορφές, κι' όχι φωτόχαρες, περσάνν άπό μέρος μου χηδó τό δειλί, κορμιά φίλντσια, πού τά τόννευσε κάποιου άρχαίου τεχνίτη ή σμίλη.

Καρνάτιδες παρθένης λές και μοιάζαν μέ σάρκα και ψυχή, μαυνομο.οιστες, τραγουδιόμιμένες κόρες, πού τίς έφεραι μέσα στό νού, 'Ομήριες Μούσες.

Σάν Παναγιές μοιάζαν μέ την θλίψη τους, μέ άλλη θεωρία, θλιμμένα νεάτια, πού νόμισα πός ήθθανε, στό μάτια μου άπ' την ακάνθη τού Γολγοθά τή στράτα.

Κι' ήταν τό δειλύο άσυννέφιαστο, κι' ή Παναγιές ήτανε κοντά μου. Οί κρύων δέν γελοδάν έρωταίρικα κι' οι πόθοι φτερουγίζαν μακριά μου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΣ